

skulde fremsættes som Vædringsforslag, vilde det jo føre til upraktiske Forhold ved Afstemningen, og Udvalget har derfor samlet dem i Form af et nyt Lovforslag, hvis sidste Paragraf, § 4, er en ordret Gjengivelse af Forslagets tilsvarende Bestemmelse. Naar man nu spørger, hvad var den Tanke, der laa til Grund for Konventionen i Haag, saa svarer selve Konventionen med de Ord, at Maagterne ere traadte sammen „i Erkjendelse af Nødvendigheden af at tage Forholdsregler mod Misbruget ved Handelen med spirituøse Drikke blandt Fiskerne i Nordsjøen udenfor Søterritorierne“. Det har altsaa været Konventionens og Lovforslagets Maal at fastslaa dette. Udvalget er derfor gaaet ud fra, at Lovforslaget ikke burde omfatte anden Handel end den, der drives forretningsmæssig, og dette giver sig tilkjende ved en lille Vædring, som jeg nu skal berøre, idet jeg gaar over til i Korthed at omtale de Vædringer, der ere indbefattede i det nye Forslag. Den første af disse Vædringer gaar ud paa at fjerne Ordet „ombordværende“, idet Udvalget frygtede, at dette Ord kunde misforstaaes. I Maagsveir foretages al Handel ikke fra selve „Smakten“, det Seilfartøi, der fisker, men fra en Baad, som denne Smakke sætter ud i Vandet, og man kan ikke strengt taget siges, at de Folk, der ere i denne Følge, ere ombordværende. I alt Fald kunde dette Ord lede til en urigtig Fortolkning, og Udvalget har derfor forandret det til et mere adækvat Udtryk. — Hvad den næste Vædring angaar, Henvisningen til Haager-Konventionen af 6te Mai 1882, hvortil der ligeledes er henvist i Konventionen og i Lovforslaget, da har Lovforslaget bestemt ulydende, at det er danskt Søterritorium, der undtages fra de paa-gjældende Bestemmelser. Men Haager-Konventionen af 1882 nævner samtlige Søterritorier. For nu ikke at stille danske Handelnde anderledes end andre Nationers, har Udvalget fundet det rigtig at Ordet „dansk“ ikke indsættes, men „Søterritorierne overhovedet“ under Henvisning til Bestemmelsens Formulering i Haager-Konventionen af 1882. Det er de to eneste Vædringer i § 1, som have nogen Betydning. Forøvrigt kommer den første Vædring, nemlig Fjernelsen af Ordet „ombordværende“, igjen et Par Gange; men det er jo nærmest en Redaktionsændring. — Hvad Vædringsforslagene til § 2 angaar, vilde de Herrer have lagt Mærke til, at der i Begyndelsen af Paragrafen er indfødt Ordene: „drive Forretning ved at“; dette er stift for at fremhæve, at dette ikke er forbudt forbi-sejende Koffardmænd eller Orlogsmænd at

tilkjøbe sig en Ret Fisk i Nordsjøen. Saaledes som den oprindelige Paragraf er formulert, indeholder den et Forbud mod enhver Tilegnelse af Fisk ved Bytte eller Kjøb fra Fiskere i Nordsjøen. Det er ganske sikkert, at mange af de Fiskere, som færdes i Nordsjøen paa disse store Fiskeflaader, ikke selv have Raadighed over Fangsten, men det er ogsaa vist, at der i Spidsen for disse Flaader staar ledende Fiskere, som altid ere Eiere af et eller flere Fartøier, og Handelen foretages saa i deres Paashyn eller direkte med dem selv. Det kan saaledes kontrolleres, om der foregaar noget Ulovligt, og selvfølgelig vil det Skib, som tilfældigvis seiler forbi, og som vil kjøbe sig en Ret Fisk, fritages for Ansvar, selv om Fisken erhverves af Mænd, som ikke have Ret til at handle med den. Det er jo en Kjendsgjerning, at der paa de fleste Kyster, paa Sjællands og Slesvigs Vestkyst færdes en stor Mængde Fiskere, som ere Selveiere. Det er tillige en Kjendsgjerning, at en Mængde engelske Fiskere, de saakaldte „Engelskfiskere“, hvoriblandt som oftest de mest erfarne Fiskere findes, ere ude om Vinteren; de ere i Reglen Selveiere og have fri Raadighed over Fisken, de indfange. Tanken med Forslaget har været at imødetomme Udtalelser, der saaldt ved 1ste Behandling, Udtalelser, som gik ud paa det Udfærdigede i at tilfældig over Nordsjøen seilende Skibe ikke bleve afstaaerne fra at erhverve sig Fisk, naar de blot ikke erhverve sig den ved at give Brændevin for Fisken. Den næste Vædring i § 2 gaar kun ud paa lidt nøiere at bestemme, hvorledes Tilladelsesbeviserne for de Folk, som ville drive Handel med Fiskerne i Nordsjøen, skulle udfærdiges, og Udvalget har ment, at det var rigtigst, at de alle bleve udfærdigede efter en fælles Formular, der saa meget som muligt er i Overensstemmelse med andre Landes Formularer — i den Hensigt er Vædringen stillet. Hertil slutter sig en Vædring, som gaar ud paa, at Kontrollen med, at disse handelnde Fartøier ikke have mere Brændevin om Bord, end der maa anses nødvendigt for Besætningen selv, træffes af Stedets Politimester, da man saa i ham har en bestemt Autoritet, der kontrollerer dette Spørgsmaal. Dette er i Korthed Forandringerne til § 2. Begyndelsen af § 3 er uforandret; men der er tilføjet et nyt Stykke. Dette er nærmest en Gjengivelse af, hvad der findes i Konventionen af 1882, der indeholder et Stykke, som bestemmer, at Fiskere og Handelnde, hvad Nationalitet de end maatte være af, skulle rette sig efter de Fartøier, som have Politiofsyn i Nordsjøen. Bestemmelsen